

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911

ΑΡΙΘ. 40

ἌΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΛ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

Ἀνεξαρτήτου

Ἀπόκομμα

20. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

ΔΗΜΙΑ

μόνη του αυτή προεκάλεσε πρωτοφανή εισδημιότητα προεκαλομένη ἀργία. Καθημερινῶς ἐκυκλοφόρουσαν προκηρύξεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ εἰς καθύβριζε τὸν ἕτερον ὑποψήφιον με βορβορώδεις ὕβρεις καὶ κατήγγελλε πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας τὸν λόγον ἔπρεπε νὰ εἶχεν ὁ κ. εἰσαγγελεύς. Ὅλη ἡ σαπίλα τῶν κομμάτων καὶ ἡ ἐνδιάθετος πρόθεσις πρὸς νῆαν ρεμούαν ἀπεκαλύφθη καὶ ὅπως ἦτο πολὺ φυσικὸν καὶ ἐπόμενον προεκάλεσε τὴν ἀγρίαν καὶ τὴν ἀποστροφὴν μιᾶς μεγάλης μερίδος ἐκλογέων ἀνηκόντων κυρίως εἰς τοὺς διαπληκτιζομένους ὑποψηφίους τῶν φιλελευθέρων, οἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν ἀσφαλτικὴν δικλείδα τοῦ κομμουνιστοῦ ὑποψηφίου. Ἦτοι αἱ 1200 ψῆφοι τῆς 11ης Φεβρουαρίου ἔγιναν 2.060 χθὲς καὶ ἐξελέγη Ἄμμαχος.

* * *
Ἄλλὰ δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἀπαναλάβωμεν ὅτι καὶ πρὸ ἡμερῶν ἐγονίσταμεν. Πιθανὸν νὰ ἐκπλαγῶν ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Μενύχτα. Δι' ἡμᾶς ἡ ἐπιτυχία του δὲν ἀποτελεῖ καμμίαν ἐκπληξιν· τὸν ἀντίον μάλιστα ἀναμένομεν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποία δὲν ἀποτελοῦν παρὰ τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησε τὸ Κράτος εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα καὶ τὴν ὁποίαν, ἀνευχῶς, μέχρι

μεταβολῆς. Ἐν τῇ οὐρανῷ οὐδ' ἔστιν ἄνευ τῶν ἀντιθέσεων καὶ ἀντιθέσεων—τὰ πρὸς τὰς ἀντιθέσεις—καὶ τὰς ἀντιθέσεις—περὶ τῆς τοῦ Ἰνσαλ...
* * *
Ὁ διεθνὴς τύπος ἀσχολεῖται διὰ μακρῶν μὲ τὴν μυθιστορηματικὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες τὸν ὑβρίζουν καὶ πολλὰί κίτριναὶ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου, πληρωμένααι προφανῶς ἀπὸ τὸ τράστο «Σίμενς—Σίμενς» εἰς τὸ ὁποῖον μετέχει καὶ ὁ Ἰνσαλ, τὸν ἐπαινοῦν.

Ὅπως, κατὰ χθεσινὸν τηλεγράφημα, ἡ κυριακάτικη ἀγγλικὴ ἐφημερίς «Διαίτητης» γράφει ὅτι «ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος Ἰνσαλ, σήμερον δὲν ἐφρόντισεν οὔτε ἡ νῦν Κυβέρνησις νὰ μεταβάλῃ, Ἄς ἐννοήσωμεν καλῶς δι εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα ὁ λαὸς ὁ πο ο φ έ ρ ε ι, ὁ λαὸς γ ο γ γ ῶ ζ ε ι, ὁ λαὸς σ τ ε ν ἄ ζ ε ε καὶ διαμαρτυρεται ἀνεξαρτήτως τ ἄ ξ ε ω ς καὶ ἀ δια κ ρ ῖ τ ω ς κ ὁ μ μ α τ ο ς. Φροντίσατε νὰ μεταβάλλετε τὴν κατῆσταςίν του πρὶν ἢ τοὺς ἡμᾶρχους τῆς Καβάλλας καὶ τῶν Σερρῶν ἀκολουθήσωμεν ἄλλα γεγονότα.
* * *
ἌΜΕΡΟΔΗΠΤΟΣ

ἄνα ἡ φρουαίν, ἡ ν ὁ ρ ρ - ἡ ὅπως διάβολο λένε αὐτὲς τὲς διεθνεῖς σουσουράδες—δὲν ἔτρεξε νὰ τοὺς σφογγίσῃ τὴ μύτιτσα, νὰ τὰ συμβουλέψῃ, νὰ τοὺς βγάλῃ τὴ λάσπη, νὰ τὰ ξεπλῶσῃ στὸ ἀμαξάκι ἢ στὴν κούνια.
Καμιά...
Εἶχαν μᾶνα; Ποιὸς ξέρει! Εἶχαν πατέρα; Ποιὸς ξέρει! Εἶχαν ἀδερφή, στὸ σπῆτι ἢ στὸ ἐργοστάσιο; Ποιὸς ξέρει! Εἶχαν ἀδερφό; Ἦ καὶ ἂν εἶχαν δούλευε ἐδῶ ἢ ἦτον ἀνεργοί; Ἦτον φυλακισμένοι; Ἦ ἐξόριστοι; Ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος; Ἦ πτώμα κάτω στὸ χῶμα;
Ποιὸς ξέρει!
Εἶτε τὰ ἀδέσποτα παιδάκια τοῦ δρόμου, τὰ ἐκθετα καὶ τὰ ἀζήτητα, ποὺ δὲν τὰ γυρεῖαι κανεῖς, ποὺ δὲν τὰ προσέχει κανεῖς, ποὺ ἀνατρέφονται στὸ σοκκάκι, φυτράνουν ὅπως-ὅπως, στὰ τυφλά, μαζὺ μὲ τὰ σκουπίδια, σκουπίδια καὶ αὐτὰ τῶν κοινωνιῶν.
Κίχου ἄλλου—σὲ μιὰ χώρα ὄβρισημένη, φαινητὴ καὶ γιγάντια—αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ εἶχαν ἄσυλο, στέγη, προστασία καὶ μά-

ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

Ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα»

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

1000
Δυνατὸ ἀίσθημα φρίκης ἐδοκίμασεν ἡ Ἰωάννα μπρὸς στὰ «Βδελυρὰ ἐκεῖνα προϊόντα τοῦ ἀνατολικοῦ φανατισμοῦ» κρατώντας πότε τὴν ἀναπνοή της καὶ πότε κλείνοντας τὰ μάτια της. Φοβισμένη συλλογιζότανε ἂν οἱ φυσιογνωμίαι ποὺ ἦσαν γύρω της ἀνήκαν στὸ ἀνθρώπινο γένος, ἢ οὐκ ἔτι νὰ θέλῃ θυμώτανε ὅσα ἐδίεβασε σ' ἀρχαῖα βιβλία γιὰ τοὺς κυνοκεφάλους, τοὺς πθηκάνθρωπους καὶ τοὺς Σατύρους, οἱ ὁποῖοι ἐξοῦσαν στὴν ἔρημο μαζὺ μὲ τὸν Ἄγ. Ἀντώνιο. Ἄλλὰ οἱ βρωμεροὶ καὶ σκληροφαγωμένοι σκελετοὶ, οἱ ἐρημίτες καὶ ἄσκηταί, ποὺ γι' αὐτοὺς «ἀπόλαυσις καὶ ἀπόλεια, κόλασις καὶ καθαρῖότης» ἦσαν λέξεις μὲ τὴν ἴδια σημάσια, εἶχαν μεγάλην ὑπόληψιν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς εὐσεβοῦς Θεοδόρας.
Ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας, φιλόδοξος καὶ ἄνθρωπος τῆς αἰσῆς, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς περιποιηθῆται, ὅπως καὶ τώρα οἱ πο-

λιτευόμενοι δίνουν τὸ χέρι στοὺς ἀγύρτες καὶ τοὺς κακούργους.
Ἐκτός ἀπὸ τοὺς καλογήρους αὐτοὺς, στὸ ἴδιο τραπέζι καθόντανε καὶ δύο δάσκαλοι τῶν Ἑλληνικῶν, ἕνας ἀστρολόγος καὶ τρεῖς εὐνοῦχοι τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς. Οἱ τελευταῖοι ἔφεραν στὰς Ἀθήνας τὸ αὐτοκρατορικὸ διάταγμα τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόπων.
Ἄφοῦ ὅλοι ἐπῆραν θέσι στὸ τραπέζι, κάποιος ἀπήγγειλε τὸ «Φάγονται πένητες». Ἐπειτα ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας ἔκοψεν ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ τὸ προσέφερε, βάζοντάς το σ' ἀργυρὸ δίσκο, στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία σιὰ συμπίοσια τῶν τότε εὐσεβῶν χριστιανῶν ἔπαρνε τὴν πρώτη μερίδα. Ὑστερα ἦλθεν ἡ σειρά τῶν προσκαλισμένων. Ὁ ἐπίσκοπος ἐβύθισε τὸ μαχαίρι στὴν κοιλιά ἑνὸς καλοψημένου κατασκιοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν «διεχύθη ἀμέσως εὐφρόσυνος σκόρδων, κρομμυδίων καὶ πράσων ὀσμῆ». Ἐπειτα ἐσέρβριαν ψάρια

γανηρισμένα μὲ χαβιάρι καὶ κατόπιν ἄρνι μὲ μέλι καὶ κυδώνια. Ἡ Ἰωάννα, συνηθισμένη στὰ ἀπλά φαγητὰ τῆς πατρίδος της, ἐβύθισε τὸ πηροῦνι μὲ δισταγμὸ καὶ δυσπιστία στὰ πολύπλοκα ἐκεῖ προϊόντα τῆς Βυζαντινῆς μαγειρικῆς.
Ὅταν ἐδοκίμασε «τὸν μετὰ πίσης, γύψου καὶ ρητίνης συγκερασμένον οἶνον τῆς Ἀττικῆς, ἀπέστρεψε μετὰ τρόμου τὰ χεῖλη φοβηθεῖσα μὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκεῖνοι ἐπότισαν αὐτὴν κώνειον ὡς τὸν Σωκράτην». Ὁ γείτονάς της καλόγηρος τῆς ἔδωσεν ὡς ἀποζημίωσι καὶ ἄλλο ποτήρι μὲ ἀγνωστο πιωτὸ, ἀλλὰ κί' αὐτὸ ἐπροξένησε μεγαλύτερη ἀηδία στὴ νέα Γερμανίδα. Μ' ἕνα λόγο τὸσον ἡ Ἰωάννα ὅσο καὶ ὁ Φρουμέντιος θὰ ἔμεναν νηστικοὶ στὸ πλοῦσιον ἐκεῖνον τραπέζι ἂν ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας δὲν ἔδινε τὴν διαταγὴ νὰ τοὺς παραθέσουν ψιτὰ τραγόνια, μέλι τοῦ Ὑμητοῦ καὶ ἀνόθευτο κρασί τῆς Χίου. Τὰ πρόσωπα τῶν καλῶν